

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.110 van 29 april 1997
in de zaak A. 72.533/VII-15.010.**

In zake : de Nationale Confederatie van het
Kaderpersoneel,
gevestigd te BRUSSEL,
Carton de Wiartlaan 148

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Tewerkstelling en Arbeid,
die woonplaats kiest bij
Advocaten G. DEMEZ en Chr. SAEELS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Wijnheuvelenstraat 227.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 17 december 1996 namens de Nationale Confederatie van het Kaderpersoneel door advocaat J.P. VAN HOVE werd ingediend om "de tenuitvoerlegging van de beslissing van 29 oktober 1996 genomen door het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid ten aanzien van (zijn) verzoekster te schorsen totdat uitspraak zal zijn gedaan over de grond van de zaak, meer in het bijzonder ten opzichte van het SCK";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 maart 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. VAN DER VEKEN die, loco Advocaat J.P. VAN HOVE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat Chr. SAELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat bij aangetekende brief van 13 juni 1996 de verzoekende partij aan de dienst van de Collectieve Arbeidsbetrekkingen van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid schrijft wat volgt :

"Wij zijn zo vrij u een nieuwe aanvraag te richten om opgenomen te worden in de komende vergaderingen van het Comité voor Loon- en Arbeidsvoorwaarden van het SCK-CEN en VITO. Wij vragen zulks in het belang van onze kaderleden, die daar sterk op aandringen.

Als gemandateerden, met 4 kaderzetels op 8 in de ondernemingsraden van deze twee bedrijven, zijn wij van oordeel dat zulks noodzakelijk is voor een goede verdediging van de belangen van onze kaderleden en de daaruit voortspruitende goede werking en verstandhouding binnen deze bedrijven";

dat bij aangetekende brief van 19 augustus 1996 de verzoekende partij de voormelde dienst aanmaant zoals volgt :

"Wij zijn zo vrij op gerubriceerde aangelegenheid terug te komen en meer in het bijzonder op ons aangetekend schrijven dd. 13.06.1996, waarvan kopij in bijlage.

Tot op heden mochten wij nog geen antwoord hierop ontvangen.

U wordt aangemaand in toepassing van art. 14- 2° lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, terzake standpunt in te nemen";

dat bij aangetekend schrijven van 29 oktober 1996 namens de Minister van Tewerkstelling en Arbeid de administrateur-generaal antwoordt hetgeen volgt :

"In antwoord op uw bovenvermelde brief deel ik u mede dat het SCK-CEN en VITO, als instellingen van openbaar nut van privaatrechtelijke aard, ressorteren onder het toepassingsgebied van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités (B.S. 15 januari 1969).

Op basis van de artikelen 35 en 36 van deze wet werd met een bericht in het Belgisch Staatsblad van 5 maart 1971 de procedure tot oprichting van een paritair comité voor de opzoekingscentra voor kern-energie aangevat. Het paritair comité werd nooit opgericht omdat geen werkgeversorganisatie zich voor vertegenwoordiging kandidaat stelde.

Individuele werkgevers kunnen echter gezamenlijk of afzonderlijk collectieve arbeidsovereenkomsten sluiten buiten paritair comité. De werknemersorganisaties beschikken over deze onderhandelingsbevoegdheid indien zij voldoen aan artikel 3 van bovenvermelde wet (als representatieve werknemersorganisatie zijn aangemerkt).

Uw organisatie kan bijgevolg als valabele onderhandelingspartner in het Comité voor Loon- en Arbeidsvoorwaarden van het SCK-CEN en VITO in aanmerking worden genomen wanneer aan de algemene representativiteitscriteria, vermeld in artikel 3 van de wet van 5 december 1968, is voldaan";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota in een exceptie de onontvankelijkheid van de vordering inroept stellende dat de voormelde brief van 29 oktober 1996 geen administratieve rechtshandeling bevat die vatbaar is voor vernietiging; dat zij daarom-trent nader betoogt hetgeen volgt :

"De N.C.K. verzocht betrokken te worden bij de collectieve onderhandelingen die plaats hebben binnen het zogenaamde 'Comité voor Loon en Arbeidsvoorwaarden' dat opgericht werd tussen de werknemersorganisaties en de werkgevers van SCK en VITO.

Dit 'Comité voor loon- en arbeidsvoorwaarden' is geen paritair comité in de zin van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeids-overeenkomsten en de paritaire comités (CAO-wet)

De Minister van Tewerkstelling en Arbeid heeft getracht een Paritair comité, in de zin van de CAO-wet, op te richten voor de onderzoekscentra voor kernenergie maar bij gebrek aan werkgeversorganisatie(s) werd deze poging gestaakt.

Bij gebrek aan een Paritair comité (in de zin van de CAO-wet), zijn de betrokken werknemersorganisaties en de werkgevers vrij om collectieve onderhandelingen te organiseren buiten paritair orgaan. Indien zij deze onderhandelingen enigzins willen formaliseren in een 'comité', dan is dit hun zaak. Van groot belang is echter wel dat de deelnemers aan deze collectieve onderhandelingen voldoen aan de voorschriften van artikel 3 van de CAO-wet, indien het de uiteindelijke bedoeling is om te komen tot collectieve arbeidsovereenkomsten in de zin van de CAO-wet.

Gelet op wat voorafgaat, is het duidelijk dat de Minister van Tewerkstelling en Arbeid de bevoegdheid mist om te beslissen dat een werkgever of een organisatie toegang moet verkrijgen tot zulksdanig comité. Dit zou immers een vorm van machtsoverschrijding inhouden.

De N.C.K. heeft ten onrechte toepassing gevraagd van artikel 14 lid 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De administratieve overheid was en is niet verplicht te beschikken over die kwestie. De N.C.K. had zijn aanvraag moeten richten naar de onderhandelingspartners zelf van dit feitelijke comité.

De Minister van Tewerkstelling en Arbeid kon derhalve alleen inlichtingen verschaffen aan de N.C.K. en haar aandacht vestigen op het feit dat, haar inziens, om een collectieve arbeidsovereenkomst rechtsgeldig te kunnen sluiten een werknemersorganisatie aan de algemene representativiteitscriteria, vermeld in artikel 3 van de wet van 5 december 1968, diende te voldoen.

De Minister van Tewerkstelling en Arbeid, heeft door het verstrekken van inlichtingen over deze toestand, geen wijziging aangebracht in de rechtstoestand van verzoekster.

Volledigheidshalve, weze aangemerkt dat de N.C.K. geen beroep had ingediend tegen de beslissing betrekend op 4 december 1990 om haar niet in aanmerking te nemen als een meest representatieve werknemersorganisatie met professioneel karakter zoals voorzien in artikel 2 § 2, 3de lid van de wet van 29 mei 1952 tot inrichting van de nationale arbeidsraad";

Overwegende, wat deze exceptie betreft, dat de verzoekende partij ter terechtzitting enkel opmerkt dat uit de voormelde brief van 29 oktober 1996 een impliciete weigering blijkt; dat zij in haar verzoekschrift onder de hoofding "betwiste beslissing" stelt eensdeels dat zij "niet akkoord (kan) gaan met de inhoud van het schrijven van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid waarmee (zij) opnieuw ontzegd wordt als valabele onderhandelingspartner in het Comité voor Loon- en Arbeidsvoorwaarden opgenomen te worden 'omdat ze niet voldoen aan de algemene representativiteitscriteria, vermeld in art. 3 van de wet van 5 december 1968'" en anderdeels dat "het Ministerie een bijkomende voorwaarde oplegt dat niet pertinent is";

Overwegende dat in de huidige stand van de procedure de verwerende partij in haar exceptie moet worden bijgevalen; dat de verzoekende partij immers niet heeft aangetoond, noch in haar verzoekschrift tot schorsing, noch ter terechtzitting, dat de bestreden "beslissing" een handeling is die door de Raad van State met toepassing van artikel 14, eerste lid, van de vermelde gecoördineerde wetten zou kunnen worden nietigverklaard; dat de verwerende partij er immers van uitgaat dat de Minister van Tewerkstelling en Arbeid niet bevoegd is om te beslissen over de toegang van de verzoekende partij tot het voormeld comité, en de verzoekende partij geen duidelijke argumentatie aanbrengt waaruit de Raad van State zou kunnen besluiten dat het anders zou zijn; dat het er bijgevolg niet naar lijkt dat de administrateur-generaal een beslissing heeft genomen of heeft willen nemen omtrent die toegang; dat aldus in de huidige stand van het geding niet kan worden aangenomen dat de "beslissing" die de verzoekende partij in het schrijven van 29 oktober 1996 vindt, daarin ook is vervat; dat integendeel in dat schrijven de administrateur-generaal enkel informatie lijkt te

verstrekken over de voorwaarden waaronder de verzoekende partij mogelijks toegang zou kunnen krijgen tot het voormeld comité, waarbij door de administrateur-generaal zelfs in het midden wordt gelaten of hij bevoegd is om die toegang al dan niet toe te kennen; dat de exceptie, dat de vordering tot vernietiging niet ontvankelijk is, in de huidige stand van het geding moet worden aangenomen; dat de vordering tot schorsing als accessorium van die vordering bijgevolg dient te worden afgewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.